

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

An 150 Lei
 jumătate 75 Lei
 străinătate 300 Lei

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaș, jud. Târnava-Mică
 Intemeietori: † AL. LUPEANU-MELIN și IULIU MAIOR
 Director IULIU MAIOR

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Datoria slujbașilor

de I. Agărbiceanu

Cetățeanul, în Statul lui național, are datoria să țină legile, să respecte autoritățile, ori cât ar fi de mici sau de mari, și să primească primarul satului până la ministru. Dar ce cap de autoritate trebuie ascultat, nu pentru el, cât pentru slujba publică pe care o îndeplinește. În multe țări, până s'a venit la acest respect și ascultare, s'au învâlnit multe pedepse împotriva celor care nu s'au pășinați. La noi rare ori se aplică pedepse în astfel de cazuri. Poate că și la noi ar fi o mai bună rânduială în țară, dacă de la unire până acum s'ar fi pesit cei ce nu dau nimic pe autorități.

Dar pentru-ca mașindria Statului să meargă bine, nu e de ajuns ca cetățenii să respecte și să respecte pe cei cari sunt puși să poruncească. Tot atât de necesar e ca slujbașii să-și facă datoria, și cei mici și cei mari.

O mare parte dintre relele cari ne vin să și acum, după aproape douăzeci de ani de la unire și împotriva cărora ne luptăm, izvorăsc din faptul că mulți dintre slujbași, cari sunt părinții, frații, copiii sau rudele ale noastre, de cele mai multe ori nu-și îndeplinesc totdeauna cu sfințenie datoria.

Și aici vina de căpetenie este lipsa educației cetățenești. Noi avem prea puțini slujbași și prea puțini bine pregătiti. Mulți au fost numiți în slujbe, de la membrii consiliilor comunale, până la cei mari, și pentru meritele electorale. Toate partidele au mai putând scăpa de ei, și-au numit așii electorali în diferite slujbe.

Noi înșine i-am silit la aceasta: am pus tot pe capul primarilor, prefectilor, a judecătorilor, să ne pună în pită neamurile.

Așa au ajuns în slujbe mulți cari știu și nu știu la un singur lucru: să-și încasese salariul. Incolo sunt nepricepuți, leneși, nu le vine de lucru pe care nu-l fac, și muncesc în zădărnici, numai de silă. Ba se înfumurează și se împotrivesc de călare cu oamenii. Așteaptă să le plătească serviciul, să le faci cinste. Sunt destul de mulți cari își cer chiar bani, pentru a-și da ceea ce le cuvine, dreptul tău.

De-aici urmează restanță mare în lucrurile de interes obștească, nemulțumiri la serviciu, încercări în treburile publice, cu cuvânt: rău mare în țară. Rău, de care ne doare România Mare numai noi suntem vinovați: slujbașii români, cari nu înțeleg că ei sunt servitorii Țării și ai cetățenilor, că trebuie să-i servească la rețea, cu dragoste, cu omenie, cu dreptate.

Biserica unită în slujba neamului

Răspândirea învățăturilor eretice (luterană, unitară și calvină) în Ardeal în veacul 16 și 17 — Viața grea a Românilor ardeleni în acele vremuri — Suferințele și chinurile lor — Ce legi și pedepse erau pe atunci — Prigoana religioasă a calvinilor împotriva Românilor — Inceputurile unirii

Prin jumătatea cea dintâi a veacului XVI. prin țările Apusului se iviră niște învățături bisericești nouă. Călugărul Saxon Martin Luther zicea că sf. Liturgie e nefolositoare, precum și taina sf. Mir, Spovedania, Cuminecarea, Maslul și Preoția. Căsătoria nu e mai mult decât un contract, care se poate schimba oricând, dacă unul dintre soți nu se ține de cuvânt. De asemenea nefolositoare socotea faptele bune, călugăria, posturile, ajunurile, Crucea, Malca Domnului și sfinții, căci acela încă au fost oameni ca și noi, și n'au la Dumnezeu mai multă trecere decât alți oameni. Insuși călugărul Luther se însură cu o călugăriță, nevrând să mai știe nimic de poruncile bisericii, iar crucele, icoanele și moaștele le scoase afară din biserică.

Legea asta nouă o umplu francezul Ioan Calvin, care merse și mai departe cu răstăcirea, așa că zicea că: omul încă înainte de a se naște e ursit, unul pentru rai, iar altul pentru iad. Cel ursit iadului, de ar face oricât de multe fapte bune, de și-ar petrece toată viața numai în post și în rugăciune, tot în iad va ajunge; pe când cel ursit pentru rai, de-ar face cele mai mari nelegiuiri și de-ar duce viața cea mai destrăbălată, tot în rai va ajunge.

Papa de la Roma a osândit aceste învățături, zicând că ele fac pe om să-și piardă nădejdea, pe Dumnezeu îl fac nedrept și vreau să dea de minciună Scriptura care zice că în ziua cea de apoi fiecare își va lua răsplata după faptele sale, și cuvintele Mântuitorului: — Luați Spirit sfânt, cărora veți ierta păcatele vor fi iertate..

Cu toate că papa declară „eretice“ sau răstăcitate pe acela care ar asculta de aceste învățături greșite, totuși se găsiră destul oameni de nimica cari să le primească, și chiar și dintre preoți, mai cu seamă acela cari nu duceau viața care se cuvine unui preot, sau chiar erau pedepsiți de către episcopii lor pentru fărâdelegi.

Aceste învățături ajunseră și în Ardeal. Sașii primiră pe ale saxonului Luther, care era

De relele ce izvorăsc de-aici, nime nu ne poate scăpa decât noi înșine. Făcându-ne noi datoria de supuși, să le cerem, să le pretindem și celor ce-s în slujbe, să și-o facă cu sfințenie.

din neamul lor; iar Ungurii — o parte —, pe ale lui Calvin, și alta pe ale „arianului“ Faust Socin, care zicea că în Dumnezeu nu sunt trei persoane, ci numai una. Aceștia sunt unitarii.

Pe la 1550 locuitorii Ardealului erau desbinați în cinci religii sau cinci confesiuni, din două câte fură înainte, adică catolică și orientală, adică a Ungurilor a Sașilor, și a Românilor. Acum erau Luterani — Sașii toți —; apoi Ungurii erau împărțiți în trei: Calvinii, Unitarii și Catolicii, câți mai rămăseră.

Toate aceste confesiuni luptau una împotriva celeilalte, iar toate împotriva Românilor, pe cari nici unul nu-l vedeau bine.

Sașii și Ungurii cari primiră religiiile cele nouă, începură să nu mai sufere religiiile cele vechi, adică pe cea catolică și pe a Românilor. În dieta ținută la Turda în 1566 hotărâră ca pe toți acela cari se mai țin de învățăturile papii de la Roma să-i despoale de averi și să-i alunge din țară. În dieta din Sibiu ținută la 30 Noemvrie 1566 hotărâră să stărpească „erezurile Valachilor“, cum numeau ei credința Românilor. Mulți Români fură alungați de pe la vetrele lor, dar tot ei își dară seama că în felul acesta în curând nu vor mai avea cu cine să-și lucreze întinsele moși, căci Români erau iobagi, și ei lucrau tot pământul acestei țări. În dieta din 1575 hotărâră deci: — Secta sau erezia Valachilor este suferită până când va plăcea celor mai mari.

Ungurii calvini făcură dintr'un preot român-coadă de topor, cu numele Gheorghe din Sânjeorz, cărula îl schimbă numele în — Szent György György —, episcop calvinesc, pe care însă îl numeau „ortodox“, și cu ajutorul principelui Ioan Sigismund Zapolya silită pe toți preoții și călugării români, să asculte de el. Tot calvinii tipăriră și cărți bisericești în limba română, dar numai cu două Taine, adică Botezul și „paștile“; celelalte le-au lăsat afară.

Poporul român din Ardeal era iobagiu, fără avere, fără cultură, fără drept și fără de nici o mângăiere. Împotriva lui se aduseră niște legi cari erau de-a dreptul leșite din căpățina diavolului, cum a fost de pildă cea de la 1686, prin care iobagii români, sub pedeapsa bătăii cu bețe și cu vine de bou până la leșin, erau obligați să omoare toate cioarele, ciocile, corbil și vrăbillele de pe câmp. Și era vai de bietul iobagiu dacă domnul ungar sau sas

teșea la câmp și vedea vre-o vrăbă sau cioară pe moșla lui. Ba în dieta dela 1591 se hotărâse ca iobagii să poată fi vânduți pe zece ani ca vitele, iar dacă se împlineau anii, se puteau vinde din nou.

Preoții români trebuiau să poarte pe vâdica ungar în „targă” pe umeri, iar acasă soțiile și fetele lor erau batjocorite de către „spanii și birșii” domnilor sași și unguri. Pedepsele cele mai ușoare erau 50 de lovituri de vână de bou, și „prangerul”, un pat de lemn, pe care venea legat iobagul întins cu fața în jos și numai în piele, apoi bătut de doi inși până cădea în nesimțire, apoi era spălat cu apă, și a doua zi dus la lucru. Acestea erau pedepse de toate zilele, afară de altele cari e și rușine a le scrie, cari se dădeau iobagilor.

Poporul purta apoi toate sarcinile țării. El plătea toate impozitele, și tot el făcea 160 de zile de clacă la an. Trei zile în săptămâna trebuia să lucreze pentru „domnul” apoi din puțină pârțică ce i-se venea lui toamna, să dea dișmă și domnului, și preoților unguri și sași. Preoții români erau tot la fel batjocoriți ca și iobagii, și pedepsiți tot asemenea.

Calvinii umblau să tragă pe Români cu forța la legea lor, să-i facă unguri, cum și făcuseră o mulțime. Numai în Țara Făgărașului au fost calvinizate 376 de familii din 46 de sate. Acele familii au căpătat titlu de „nemeș” sau „nobil”, și au fost: în Veneția de jos, 54; în Comana de jos, 22; în Comana de sus, 6; în Orld, 7; în Vad, 9; în Șinca veche, 10; în Cuculata, 2; în Ohaba, 1; în Hârseni, 11; în Mărgineni, 29; în Sebeș Oit, 2; în Bucium, 6; în Mândra, 22; în Răușor, 6; în Toderița, 11; în Ileni, 32; în Hurez, 11; în Sevestreni, 20; în Săsciori, 12; în Berivoli mici, 6; în Copăcel 7; în Berivoli mari, 3; în Dejeni, 2; în Iași, 7; în Netotu, 6; în Breaza, 2; în Poșorta, 8; în Sâmbăta de sus, 5; în Lisa, 21; în Drăguș, 21; în Voila, 9; în Volvodenii mari, 9; în Volvodenii mici, 2; în Ludșor, 15; în Dridiș, 9; în Luța, 1; în Recea, 1; în Scorei, 10; în Porumbacul de jos, 6; în Porumbacul de sus, 2; în Arpașul de sus și de jos, 4; în Viștea de sus, 15; în Beșimbac (Olteș), 9; în Ucea de sus, 10.

Aceștia sunt așa numiții boieri din Țara Olteului, cari au trecut dela calvinism la unire pe timpul episcopului Ioan Gurgiu de Patac, precum vom vedea la rândul său. Afară de aceștia au mai fost calvinizați o mulțime, țără titlu de nobil.

La 1683 armatele împăratului Leopold bătură pe Turci dela Viena și îi împinseră preste, Budapesta Transilvania și Mureș până în Bănat. Ardealul fu golit de Turci și ocupat de armatele generalului prinț Carol de Lotaringia, care veni până la Biał, unde chemă pe principele, care pe atunci era Mihail Apafi I, și în castelul mitropolitan de azi se făcu la 27 Octombrie 1687 o învoială, prin care Transilvania trecea în stăpânirea împăratului, care la 1691 o și ocupă până în Bănat. În anul următor, adică 1692 în scaunul vlădicesc dela Alba Iulia ajunsese călugărul Toma Seremeanu din Teluș, care în călugărie își luase numele de Teofil.

În același an, împăratul — care era catolic — începu să repare nedreptățile ce le făcuseră calvinii cu principi lor. Dădu bisericilor catolice drepturile avute înainte și încercă să îmbunătățească și soarta Românilor, cari erau poporul cel mai numărös în Transilvania. Erau însă niște legi făcute de calvinii și luteranii, că anume în această țară sunt numai trei națiuni. Unguri, Săcul și Sași; și patru confesiuni, anume: catolică, luterană, calvină și unitară.

Românii nu erau socotiți nici ca națiune, nici ca religie, ci numai ca niște vagabonzi veniți în țară pe furiș cam în aceeași vreme cu Țiganii, iar în loc de religie ziceau că au o îngrămădire de credințe deșarte orientale, luate dela Greci și de la Arabi.

La 1692 împăratul vrând să ajute și acestui popor, îi dădu o puțință de a se ridica și el. Ca să schimbe legile, nu putea fără primejdie de a-și răscula pe toți nobilii unguri și sași în cap, cari ar fi fost în stare să dea mâna cu Turcii împotriva lui. Dădu deci o diplomă în care zicea că: — *Dacă preoții și poporul român și rutean vrea să aibă drepturi, să se unească cu una dintre confesiunile primite în țară, și vor avea drepturile și privilegiile confesiunii cu care se unesc.* De data a-

ceea se uniră numai Rutenii, căci ceasul mâinilor încă nu bătuse. El mai aveau semne de ispășit niște păcate; dar vlădica Teofil se gândea: — Cu cine s'ar uni Românii? Bunătatea calvinilor o cunoșteau Românii, aproape o sută de ani, de când ajunseră în țara lor. Sașii nu voiau să-i primească, știind din Români nu vor putea face un popor unitar, apoi numai așa, să împartă privilegiile cu ei, nu le venea la socoteală. Cu Unitarii voiau Românii să se unească, căci aceia erau „ariani”, adică nu recunoșteau dumnezeul lui Isus Hristos. Nu le rămăneau deci dela Roma și catolicii religia împăratului. Dar Teofil se temea să zică cuiva ceva, ca să nu zădărnicească planul înainte, prin unelțile calvinilor. Timpul încă nu era sosit și gândurile nu destul de bine cernute, dar va sosi curând, și planul va fi cumpănit de cei protopopi preoții și mireni din întreaga țară. **N. Lupu**

Ard satele. Un vânt de pârjol străbătuse țara. Vântul de început de primăvară, care bătut pe întinsul țării noastre zilele acestea, fost prin multe locuri aducător de moarte pârjol. Un foc puternic a izbucnit vinerea trecută în comuna Dioști, județul Romanșii (Cătenia). Din cauza vântului puternic, care prin cărbunii aprinși până la mari depărtări, focul a cuprins aproape întreg satul, care are peste 450 de gospodării și două biserici. Comuna fiind așezată departe de ape și săracă în pășuni, nu s'a putut scăpa nimic. Cuprînșii groază, bieții săteni au fugit la câmp, de unde priveau cu durere cum fiacările le nimiceau întreg avutul lor. Pagubele se ridică la câteva zeci de milioane de lei. Ait foc a izbucnit și atunci în comuna Leontinești din județul Bacău (Moldova). Focul a pornit din curtea bisericii, dela niște lucrători cari topleau coșul pentru repararea acoperișului bisericii. Cu vântul sufia cu putere, vâlvătaia s'a întins repede, arzând peste 200 de gospodării.

Citii și răspândiți „UNIREA POPORULUI”

Foița „UNIRII POPORULUI”

O, Inimă preasfântă!

O, Inimă preasfântă a bunului Isus,
Nolan de îndurare, adânc și nepătruns,
Robiți de palimi multe, mereu nemulțumiți,
Ne îndreptăm spre Tine, cu lacrimi și suspine:
Ne iartă, ne nădărește, ajută-ne în bine,
Să năintăm de-acuma, cu pași siguri, grăbiți!

O, Inimă preasfântă a bunului Isus,
Comoară neseacă de tainici mângâieri,
Pe noi care ne zbatem în chinuri și dureri,
Ne cercetează ntr'una cu darul Tău de sus
Și picură-ne în suflet, balzam alinător
Și dătător de viață, de pace dătător.

O, Inimă preasfântă a bunului Isus,
Simbolul scump și sacru al veșniciei iubiri —
Cu care nvalui viața pierdutei omeniri —
În inimile noastre sărmene, triste, goale,
Aprinde a iubirii făclie arzătoare,
Ca să ne-arate calea spre cerurile Tale

Traian Râmleanu

Poveste de sărbători

Zice că odată, nu prea de multă vreme, arhanghelul Mihail a coborât pe pământ. Din când în când vine așa câte un sol ceresc în lumea asta plină de ticăloși.

Coboară așa arhanghelul din împărăția nesfârșită a Domnului, la înfățișarea unui vânător tânăr, cu arc și cu torbă, și nemerește la chilia unui pustnic, într-o margine de codru bătrân. Bate la ușa de stejar și pustnicul întrebă din lăuntru:

„Cine-i acolo?”

— Om bun, cere găzduire! răspunde arhanghelul Mihail.

Indată pustnicul a deschis și a poștit pe străin, cu bunătațe, în chilioara-i săracă. I-a dat un scăunăș, l-a îmblat la cina-i puțină, și l-a spus vorbe prietenești. Apoi l-a întrebat, într'un târziu, de unde vine și încotro se duce.

„Eu, bătrâne, vin de departe, a răspuns arhanghelul. Nu mă cunoști?... De multe ori m'am pogorit în visurile tale. Eu sunt arhanghelul Mihail și m'a trimis Domnul ca să te cercetez...”

Iar pustnicul, cunoșcând în clipa aceea pe oaspete, dintr'odată a căzut în genunchi și și-a întins pe lespezile chiliei barba albă:

„Ahi sfinte Mihail! a murmurat el cu sfială. Nevrednic mă simt înaintea ta...”

— Ridică-te, fratele răspunde sfântul întinzându-i mâna. Șezi colea, lângă mine... Știu

că toată viața ta ai petrecut-o urmând în cătările și piilele prea sfântului izbăvitor carele a fost răstignit pe cruce... Știu că ai vădit viața ta nimănu n'ai spus o vorbă rea, și că ai mânănu nu l'ai făcut rău... Știu că ai alina durerile sârmanilor și ai mângâiat pe orfanii. Ai fost curat totdeauna în cugetul tău și în lăuntru, și Dumnezeu va pune coroană de lumină în jurul frunții tale... Dar trebuie să mai trec printr'o încercare, și de aceea am venit eu tine...”

Bătrânul răspunde cu smerenie:

„Mare și nesfârșită e voința Domnului în bunătatea Domnului...”

Atunci s'a sculat în picioare arhanghelul Mihail, a luat arcul și torba și a zis așa:

„Frate Ieronime, ia-ți tolgul și hai mine...”

Au eșit amândoi din chilia de piatră și au pornit la drum, în liniștea serii.

Au mers ei, au mers; au rămas copleșiți negri în urmă. Și într'un târziu au ajuns la marginea unui sat. S'au oprit și au bătut la ușa unei case mari și curate. A venit un gospodar și le-a deschis. Au fost aprinse apoi lumânările, și chiar stăpânul locului i-a întâmpinat cu vorbe bune și cu zâmbetul pe buze.

„Văd că sunteți călători de pe departe, și locuri... zise el cu blândețe. Poștiți și ospătați pe urmă vă voi da și pături de hodină...”

Pustnicul a mulțămît și a binecuvântat casa. Iar stăpânul cu dragă inimă i-a spus

GRĂUNTE SUFLETEȘTI

Mărimea păcatelor

Domnul nostru Isus Hristos i-a înfruntat pe fariseii și cărturarii Evreilor zicându-le, la Matei 23, 24: »Povățuitori orbi, cari străcurați țânțarul și înghițiți cămila, ceace înseamnă că ei treceau cu vederea păcatele mici, iară pe cele mari le făptuiau mereu, fără de rușine. Tot cam acelaș lucru îl spune și la Matei 7, 3, întrebând: »De ce vezi ștercul (țandăra, din ochiul fratelui tău, iară bârna din ochiul tău nu o simțești?« Și aici se face așadară deosebire între păcat mare ca bârna și între păcat mic ca țandăra.

Cine nu-și aduce apoi aminte de pilda cu sluga care datora stăpânului său zece mii de talanți (bani vechi grecești. 1 talant = 6000 dinari. 10.000 talanți = 60.000 dinari. Un dinar = cam un Leu), și de unul din cei împreună cu sine slujitori, care era dator slugei pomenite cu o sută de dinari? Stăpânul a iertat slugei sale cei 10.000 de talanți, ceace face cam 60.000 de Lei; pe când sluga, tocmai fiindcă avea suflet de slugă, n'a fost în stare să ierte tovarășului său nici suta de dinari adecă cam 100 de Lei. Cât de mare a fost deci răutatea sufletului acestui slugoi nemernic!

Când Mântuitorul a fost târit înaintea lui Pilat, a spus: »Celce m'a dat pe mine ție, mai mare păcat are« (Ioan 19, 11).

Din toate acestea se vede că *păcatele nu sunt pe o formă de mari* și că unele se aseamănă cu țânțarul, cu 100 dinari și cu țandăra, pe când altele cu cămila, cu 10.000 de talanți și cu bârna.

Un păcat cu atâta este mai mare, cu cât este mai mare persoana pe care o vătămăm. Astfel se pedepsește celce vătămă pe măciucașul satului și iară altfel care vătămă pe preotul ori primarul comunei, pe prefectul, pe ministrul ori chiar pe regele. În cele sufletești de sigur că altfel păcătuiește celce-l vătămă pe Dumnezeu, și iarăși altfel care-l vătămă pe deaproapele; altfel celce vătămă persoana decât celce vătămă averea deaproapelui, fiindcă viața e bunul cel mai mare din lumea materială.

Altfel se socotește apoi fapta păcătoasă a unui om mare, și iarăși altfel aceea a unui copil, fiindcă acela știe face deosebire între ceace este bine și rău, pe când acesta nu. Altfel se socotește păcatul făptuit de un preot, cantor, curator ori crâșnic, decât a unui om de rând care nu prea cunoaște cele sufletești, iar pe la biserică nu dă în veci.

Care a fost oare păcat mai mare: al lui Petru, care de trei ori s'a lepădat de Mântuitorul, ori al lui Iuda care l-a chiar vândut? De sigur că al lui Iuda, pentru că acesta l-a vândut pe învățătorul nesilit de nime, numai din poftă de câștig; pe când Petru, dacă recunoștea că este samarinean, ar fi fost înhățat numai decât și dus la judecată. Păcat e și al unuia și al altuia, Iuda însă a făcut păcatul nesilit de nime, pe când Petru silit de împrejurări și ca să-și scape viața.

Precum unele boale numai slăbesc puterile trupești, pe când altele chiar omoară — așa și păcatele: unele numai slăbesc puterile sufletesti, pe când altele chiar omoară sufletul. David, s'a îndrăgostit de soția generalului său Urie. Ca să i-o poată lua, l-a trimis pe Urie în războiu chiar în rândurile cele dintâi ale frontului, ca să se prăpădească și să-i poată lua soția. Așadară el știind că porunca lui Dumnezeu spune clar să nu ucizi și să nu curvești, a ucis și a curvit cu voința și cu calcul chiar. Păcatul pe care l-a săvârșit el a fost deci *păcat mare*.

care a omorât viața sufletului său, a fost chiar de aceea *păcat de moarte*.

Altfel păcătuiește un om care de pildă mințește câte una din când în când mai mult din glumă, și nu păgubește prin aceasta pe nimeni cu nimica; ori unul care fură o poamă trecând printr-o grădină, ori îl suduie pe vecinul său mai mult din obișnuință decât din răutate. Acestea sunt *păcate ușoare*, cari nu omoară sufletul, cari li slăbesc numai puterile și-i produc neplăceri. Despre astfel de păcate se spune în sf. Scriptură că de șapte ori va cădea la zi dreptul. Păcatele acestea se iartă chiar și zicând numai o rugăciune sau făcând o faptă bună. Dar pentru aceea trebuie să ne ferim și de păcatele ușoare, căci dela o vreme prea ne obișnuim cu ele și rând pe rând și acestea pot strica prietenia noastră cu Dumnezeu.

Săvârșind însă un singur păcat de moarte, ne întorcem cu totul de către Dumnezeu, nu-i mai băgăm în seamă poruncile, îl dăm cumva deoparte din drumul nostru și-n locul lui ne închinăm făpturilor.

Dar și între păcatele de moarte este gradatie. Unele se împotrivesc chiar *Spiritului Sfânt*, adecă harului sfințitor, fie că se prea încrede în bunătatea lui Dumnezeu, fie că omul se îndoiește de mi'a lui Dumnezeu; ori că pizmuește harul lui Dumnezeu pe care l-a primit deaproapele său, ori că se împietrește în păcat, ori că nu se îndreaptă până la sfârșitul vieții sale.

Altele strigă la cer după răzbunare, astfel este de pildă uciderea cu propus a unui om; asuprirea săracilor, a văduvelor și a orfanilor; oprirea sâmbriei servitorilor și a lucrătorilor, precum și sodomia.

Mari sunt și *păcatele străine*, adecă ale aceluia care stătuiește pe altul la păcat, care poruncește altuia să păcătuiască, se învoiește la păcatul altuia, ajută pe altul la păcat; laudă, tace, nu împiedecă pă-

pe scaune și a poruncit la slugi să aducă de mâncare.

„Acesta este un om cu sufletul curat.. șopti încet pustnicul Ieronim către Arhanghel.

— Da, și-și va avea răsplata lui...“ răspunse Mihail.

Iar stăpânul cel milostiv, stând de vorbă cu străinul, începu să istorisească despre necazurile și bucuriile lui.

„Iată, zise el într'un târziu, am avut un dușman mare... Eu am pământuri în hotar cu ale lui și multă vreme nu ne-am putut înțelege, deși eu totdeauna am fost cu suflet drept față de el... Acum sunt foarte bucuroși că ne-am putut împăca. Chiar azi am dat mâna cu el, și l-am sărutat. Și ca dovadă de prietenie, iată, mi-a dat o cupă aurită...“

Și omul cel bun arătă cupa aurită în ochii sobei.

„Măne, zise el iar, e sârbătoare. Am să chem feciorii și am să petrec cu ei... Și am să beau vin vechiu din această cupă aurită“.

Pustnicul Ieronim zâmbea cu bunătațe și dădea din cap la vorbele gazdel, iar arhanghelul Mihail tăcea.

Apoi într'un târziu călătorii s'au culcat. S'au odihnit ei ce s'au odihnit; și în zori de ziă trimisul Domnului a trezit pe pustnic și l-a zis:

„Scoală, frate, căci trebuie să călătorim înainte“.

S'au sculat. La plecare arhanghelul a pus

mâna pe cupa aurită și a îndosît-o în desagă.

Pustnicul l-s'a strâns în lăma. A întrebat:

„Ce faci, prea-sfinte?“

— Taci, răspunse încet arhanghelul. Așa e voia Domnului!“

A tăcut pustnicul. Au plecat la drum. S'au mers ei ziua aceia toată. Iar seara s'au oprit la o casă singuratică, depărtată de sat.

Au cerut găzduire. S'au rugat și de puțină mâncare. — Iar stăpânul, om hursuz, cu sprâncenele încruntate, a început a striga la ei cu mânie:

„Găzduire vă trebuie? Bine, vă voia găzdui. Mâncare vă trebuie? am să vă dau mâncare!“

Și îndată prinde să urle la argeși:

„Mă! ia veniți încoace cu niște ciomege de corn să găzduim pe oamenii aceștia!“

Au năvălit argeșii, au început a bate cu ciomegele. Le-au răpit tot ce aveau pe lângă ei. Au luat și cupa aurită din desagă arhanghelului.

„Așa? striga stăpânul. Sănteți drumeți săraci și umblați cu cupe de aur? Prea bine. Am să beau în sănătatea voastră dintr'nsa, mâni... Voi căutați-vă de drum, dacă nu vii poftă de altă chelăneală!“

Așa, cu oasele cutremurate, au plecat străinii mai departe. Și pustnicul mai ales era gânditor și mâhnit.

„Hm! la ce te gândești? zise deodată, râzând, arhanghelul. Eu știu la ce te gândești.

Ți se pare ciudat că cupa cea a omului bun a rămas în mâna ticălosului...“

— Așa-i, la asta mă gândesc, răspunse cu mâhnire Ieronim.

— Așa? Nu te gândi. Mai bine taci. Așa-i voia Domnului.“

Și umblând el așa înainte, în tăcere, nemeriră în sat la un creștin cu frica lui Dumnezeu. Era un om năcăjit, sărac lipit pământului, cu o casă de copil. Îl primi totuși pe străin și le răsturnă o mămăligă mare dinainte.

„Luați și ospătați, îndemnă el oftând. Luați din ce a dat Dumnezeu. Luați, că atâta am. Tot ce am stăpânit mi-au vândut cămătarii. Și au să-mi vândă și ce mai am. Casa asta mi-a mai rămas și are să mi-o vândă și pe asta boerul acesta nemilostiv care mi-l vecin... Am să rămân cu nevasta și cu copiii pe drumuri...“

Pe când omul vorbea, Mihail tăcea, iar pustnicul își simțea sufletul plin de îndoială.

Șașa într'un târziu, în tăgăirile omului și în plângerile copiilor, adormiră drumeții. Și după miezul nopții trezindu-se, porniră la drum, lăsând pe al casei cufundați în somn. Iar dela poartă, arhanghelul Mihail se întoarse la casa omului. Scoase călți din desagă, căută cărbuni sub cenușa vetrei din bățatură, — puse cărbunii în călți și mototolul îl vârî sub streșina de stuh.

Intr'un târziu, pe drum fiind, se întoarseră. Casa săracului ardea cu limbi de flăcări, cari

catul altuia; se împărtășește din păcatul altuia și nu descopere păcatul altuia.

Iată de câte feluri sunt păcatele mari și în câte forme se poate vătăma Dumnezeu!

E bine să ne dăm seama de diferitele feluri ale păcatului, ca atunci când ne ispitim conștiința, înainte de a ne spovedi, să știm cari sunt păcatele cele grele și cari cele ușoare, și prin urmare pe cari trebuie să le spovedim neapărat și pe cari nu.

Părintele Iuliu

Știri bisericești

Conzistor plenar la Blaj. I. P. S. nostru Mitropolit a convocat, pe ziua de marți 5 April 1938, pe toți protopopii din Arhidieceză la o ședință conzistorială plenară, în vederea aranjării pensiunilor protopopești din fondul de pensii de acasă. Când scriem aceste știri, ședința este în curs.

Exercițiile spirituale la Liceul Comercial de băieți din Blaj le-a ținut în zilele de 24—27 Martie p. profesor dela Academia Teologică din Blaj dr. Gavril Pop, care a rostit cu totul 10 predici, pe urma cărora s'au spovedit și împărtășit toți profesorii, elevii și servitorii școlii.

Cum stă biserica catolică în China. Amiralul japonez Yamamoto, care este catolic de când era de 15 ani, a declarat unui ziarist, că Sf. Părinte dela Roma a făcut un lucru foarte bun, când a numit pentru întâia oră episcop la Tokio pe un japonez. Foarte multe familii de seamă din Japonia își trimit copiii în școli catolice. Ei însuși, cu toate că e catolic, se bucură de o foarte mare trecere în fața împăratului Hiro-Hito. O damă de curte a împărătesei a trecut la religia catolică, pentru aceea însă n'a fost scoasă din slujbă. Mai anii trecuți a fost botezată de un preot catolic fiica contelui Ohahimati; mai târziu această fată s'a călugărit. În mănăstirea carmelitelor

din Tokio sunt până acuma 10 călugărițe japoneze. Nu de mult s'a încreștinat, trecând la catolicism, și generalul Tokogawa, comandantul suprem al aviației japoneze. Acest general face parte dintr'o familie foarte de seamă. Așadar catolicismul în Japonia stă bine și nu este prigonit, cum era pe vremuri.

Misiuni sfinte în popor. Credincioșii bisericii noastre din Sighișoara, au avut parte în zilele de 24—28 Martie de ținerea unor sfinte și damnezești misiuni. Preot misiionar a fost părintele Ion Suciu, profesor la liceul din Blaj, unul din cei mai buni predicatori ai bisericii noastre.

Biserica și muncitorul

Muncitorul în lumea veche păgână — Muncitorul în lumea creștină — Grijă Bisericii față de muncitor

Comuniștii, socialiștii, francmasonii și ceilalți dușmani ai adevărului vreau pe orice cale și cu orice preț să întunece strălucirea Bisericii Catolice, aducându-i fel și fel de acuze, care de care mai neîntemeiate. Între altele multe, Biserica este acuzată că nu s'a îngrijit și nu se îngrijește de loc de soarta muncitorului. Și aceasta acuză o vântură dintr'un colț în altul al lumii, prin fabrici, ateliere, cazarme, școli etc. etc.

Ca să vedeți, cât de răutăcioase și neghioabe sunt aceste acuze, vom arăta pe scurt de tot cece a făcut și face într'adevăr Biserica noastră pentru muncitori.

În lumea veche păgână, înainte de fondarea Bisericii, muncitorii, în înțelesul nobil de azi al cuvântului, nu existau. Nu existau decât sclavi, iar soarta acestora era cât se poate de tristă. La orașe ca și la sate, sclavul trebuia să lucreze zi și noapte, fără însă să se poată bucura câtuș decât de munca sa. Bietul sclav era socotit și tratat ca ori și care dobitoc, și de multe ori mai rău. Dacă era portar la vreo clădire mare, era legat cu lanțul de apă, ca un câine în zilele noastre. Dacă era

gladiator, trebuia să se taie în sable cu tovarăși pentru a stârni plăcerea împăratului și a poporului. Astfel împăratul Titus a plătit să se omoare în circ, cu ocazia morții tatălui său, zece mii de sclavi. — Incerca vre'un sclav să fugă dela stăpân, numai decât era prins și însemnat în frunte cu fierul roșu, pentru a fi mai ușor recunoscut și prins. — Sclavii careva vre-un vas de marmoră sau sticlă, nu mai decât era răstăgăit. Îmbătrâneau sclavii, nu mai puteau lucra, erau aruncați în lacuri răuri drept hrană peștilor?! Ba se făceau și sclavii tineri și mai ales cu sclavele cel mai rușinos comerț de carne vie!

Sclavul nu-i era lertat să aibă religie, nici naționalitate, nici familie, nici avere. Religia avea numai stăpânii, dar și religia acestora nu era decât idololatrie și desmădătură. Sclavul nu-i era îngăduit nici să se apropie de temple. Chiar și la ceremoniile patriotice nu i-se îngăduia să ia parte decât din depărtare. Sclavul era considerat ca ceva necurat

Nici familie nu-i era sclavului îngăduit să aibă. Legătura dintre un sclav și o sclavă nu purta numele de căsătorie și nu era pe viață, ci numai pe câtă vreme voia stăpânul. — Copilul născut din sclavi nu aparținea decât stăpânului sau statului. Dacă se năștea sănătos și binefăcut, i-se lăsa viața; dacă în schimb se năștea slăbuț și bolnăvicios, era aruncat în canalele prin care se scurgea gunoiera oraș sau adroit cu capul de vreo stâncă...

Manca ce se impunea sclavilor era dintre cele mai istovitoare. Învârteau pietre grele la clădirea caselor; ba de multe ori trebuiau să muncească la câmp, alături de vite. Și pentru cine lucrau? Pentru ei? Nu, de loc nu! Lucrau pentru stăpânii lor care petreceau în orgii. Bieții sclavi nu erau decât niște unelte de lucru. Și era vai de cel ce înceta cât de puțin lucrul, în fața stăpânului, pentru a-și șterge sudorile. Sbiștii de curele îi brăzda numai decât spatelul!

Dar hrana ce li-se da? Vai, de cele mai multe ori nu consta decât dintr'o bucată de pâine neagră și plină de hoaspe, înmuiată în apă, și două sau trei smochine.

Și era mare numărul sclavilor! Așa la Atena, din șasezeci mii locuitori, patruzeci mii erau sclavi. Sparta avea 240.000 sclavi. Roma și mai mulți.

se zbăteau spre cer. Mihail arhanghelul zâmbea, iar pustnicul oftă de năduh și nu se mai putu stăpâni:

„Ahi, prea sfinte, gemu ei cu durere. E drept oare ce-ai făcut acu? Și asta-i voia Domnulul?”

— „Și asta-i voia Domnulul!” răspuse lin îngerul.

Iar mai departe mergând, trecură pe marginea altui sat. Și o căsuță sta la drum între răzoare cu flori, cu apă și cu ferestre deschise. La doi pași într'o vâlcică, curgea un pârâu cu murmur dulce, și albine de aur se țeseau prin lumina albastră a zilei. — Gospodarul era undeva, la lucru, iar în căsuță plângea într'o albăie un prunc de față.

„I-auzi cum plânge copilășul...” zise slăbăstrul, cu milă.

Arhanghelul Mihail, fără de nici-un cuvânt, trecu pragul căsuței. Luă copilul din leagăn și eși, cu el în brațe. Făcu câțiva pași până la pârâu și așvârli copilul în unda neliniștită. Apa se săpă o clipă, îl primi și-l înghiși. Pustnicul rămase împletit, cu ochii mari, rotunziți de groază.

„Sfinte Mihail! strigă el cu glas sugrumat. Ce-ai făcut? Tu ești trimisul Domnului, ori m'ai înșelat? De ce-ai înecat copilul? Cum ai putut să făptuiești așa neleguire?...”

Arhanghelul zâmbi cu blândețe și răspuse:

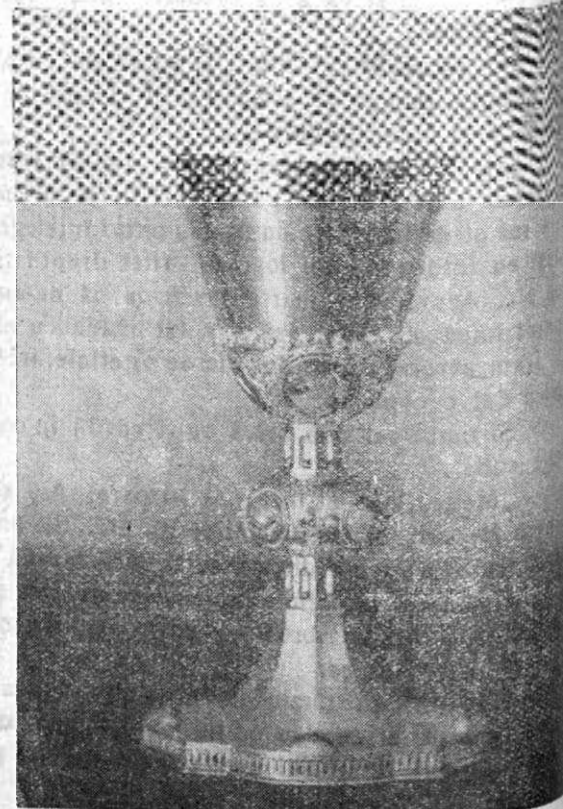
„Frate... nu cărți. Așa-i voia Domnulul...”

Celace face ei, un om văd că nu poate nici odată înțelege. Dar celace-ai văzut e cea din urmă a ta încercare, și de-acuma alți ochi vei deschide asupra întâmplărilor vieții. Ascultă și înțelege! Cupa cea aurită, frate Ieronime, era dăruită de dușman creștinului celui bun, și era spoită pe dinăuntru cu aur amestecat cu venin... Acu ai înțeles partea celui care ne-a primit ca pe niște făcători de rele?... Acela avea a vinde și casa săracului... Dar și aici trebuie să știi încă ceva: că săracul, sub ruinile casei arse, săpând ca să-și găsească lucrășoarele lui, are să dele peste o comoară. Iar copilul acesta pe care l-a primit pârâu, dacă creștea, ajungea mai ticălos decât toți: ar fi fost copilul cel mai răsfățat, și ar fi ucis și pe tată-său și pe mamică-sa... Frate Ieronime, nu mai întreba niciodată. Așa a fost, așa va fi voia Domnului... Întâmplările nu-s de tot oarbe, precum cred pământenii...”

Și pustnicul, tăcut, a pornit domol cu totașul, departe, spre liniștea lui dela marginea codrului; iar arhanghelul Mihail s'a mistuit în zări, urcând spre lăcașul de sus pe treptele nevăzute ale cerului.

M. Sadoveanu*)

*) M. Sadoveanu este unul dintre cei mai mari scriitori. Este moldovean trăiește la Iași, de aceea scrie, atât de ardelenește parcă!

Potirul dăruit de preoții diecezei Oradea-Mare, părinților lor, I. P. S. Valeriu Traian, din prilejul împlinirii alor 25 ani de episcopie

Cu alte cuvinte, muncitorul era disprețuit, batjocorit și nefericit în lumea veche păgână. Munca lui încă era socotită ca o rușine. Muncitor liber n'a existat! Cine i-a dat, oare, muncitorului libertatea? Cine i-a dat cinstea cuvenită? Cine a șters sclăvia? Cine a ridicat munca, munca brațelor ca și munca intelectuală la rangul de onoare, de datorie sfântă? Biserica, continuatoarea misiunii lui Hristos, care a spus neamurilor că nu mai este nici rob nici slobod, „pentru că voi cu toții una sunteți întru Hristos Isus” (Galat. c. III. v. 28) și că „cine nu voește să lucreze, să nu mănânce” (II. Tes. III, 10).

Biserica, după ce a scăpat muncitorul din ghimarele păgânismului, i-a dat puțința de a-și crea un cămin fericit, în care să-și ducă rezultatul sudorilor sale unor ființe scumpe: soției și copiilor, cu care să trăiască în cinste. Biserica i-a dat muncitorului și un altar, la care să meargă Dămneca și în sărbători, să-și ia puteri noi de muncă, unde să învețe iubirea de Dămnezeu și de aproapele, respectul față de conducători.

Și pentru a ușura și mai mult traiul muncitorului, Biserica l-a organizat în corporații (asociații) care aveau la bază iubirea creștinească. Și trebuie să spunem aci, că tot ce s'a făcut bun pentru muncitor în cursul ultimelor nouăsprezece veacuri e opera Bisericii catolice. Și chiar și în zilele noastre, toate inovațiile bune în favorul muncitorului se datoresc inițiativelor catolice. Au nu Biserica Catolică a dat prin papii săi vestitele enciclice (Rerum Novarum și Quadragesimo anno) prin care se impune patronilor să fie cu dragoste creștinească față de muncitor, să nu-i impună o muncă ce ar fi peste puterile lui iar recompensa să se facă după noblețea sfertării depuse și nu numai după cantitatea de sudoare vărsată; să-i limiteze orele de muncă, să-i asigure zilele de repaos, să respecte egalitatea copiilor și chemarea femeilor! Patronii trebuie să lase muncitorului puțința de a-și crea un cămin și de a-l întreține cu munca sa; și să nu-l răpească mai ales puțința de a-și împlini datorințele creștinești.

Aceeași Biserica impune însă și muncitorilor obligația de a munci cinstit, de a nu strica și pierde uneltele de lucru, să fie cu respectul cuvenit față de patroni, etc.

Iată pe scurt de tot și în fuga mare, ce a făcut Biserica pentru muncitor! Dar ne întrebăm acum: Ce au făcut dușmanii? L-au redus la ceea ce a fost în vechiul păgânism. Mărturie ne sunt Rusia și Mexico, unde muncitorul e adevărată mașină care nu posedă nimic, lucră pentru alții, n'are cămin cinstit, nu poate să-și vadă de ale sufletului, nu e nici când sigur pe viața sa. și a. m. d.

Ioan Vultur

Serbarea pomilor la Blaj. Ziua sădirii pomilor, care au de an capătă o însemnătate tot mai mare, a fost serbată la Blaj cu o deosebită însuflețire. Serbarea s'a desfășurat sâmbătă 2 Aprilie, pe stadionul de pe Câmpia Libertății. Au luat parte autoritățile civile și militare, premilitarii, străjerii și străjeretele de la toate școlile Blajului și mult public din oraș. Înainte de începerea lucrului și programului străjeresc, s'a făcut o slujbă religioasă și binecuvântarea pomilor. A urmat apoi cuvântul dlui Crețu, comandantul străjerilor din județ, al dlui prefect Iotta și al dlui Alexandru Pop, inginer agronom. După terminarea întregului program străjeresc, premilitarilor și străjerilor li-s'au împărțit pomi pe cari i-au sădit ei, după instrucțiunile dlui inginer Alexandru Pop.

CUM STA LUMEA ȘI ȚARA

Noua cârmuire a țării — Cum a fost întocmit bugetul pe 1938—39 — Ce legi s'au mai adus — Lupte crâncene în Spania și în Răsărit

Noua cârmuire

Vechiul guvern, alcătuit de I. P. S. Patriarh, pentru a da țării o nouă așezare de temel, o nouă orânduire constituțională, după ce și-a împlinit chemarea și-a dat Miercuri după masă, mulțumita. În aceeași zi M. S. Regele, sfătându-se cu fruntașii vieții politice de la noi, a format următorul guvern:

Patriarhul Miron Cristea, președinte al Consiliului; *M. Cancicov*, vicepreș. și ministru de finanțe; *A. Călinescu*, la interne și deocamdată și la sănătate; *Petrescu-Comnen*, la externe; *ep. Nic. Colan* al Clujului, la educația națională, culte și arte; *V. Iamandi*, la justiție; *M. Ghelmegeanu*, la comunicații; *Gen Argeșeanu*, la apărarea națională; *Mitiță Constantinescu*, la industrie și comerț; *M. Ralea*, ministrul muncii; *C. Ionescu-Șișești* la agricultură și *Gen. Paul Teodorescu*, ministru al aerului și marinei. — *Subsecretari de stat* sunt următorii: *Gen. I. Glatz* (apărarea națională); *V. Măgureanu* (președinte); *preot Nae Popescu* (culte și arte); *V. Ţoni* (educație națională); *Petre Andrei* (muncă).

Noul guvern a și depus jarambântul și s'a pus pe lucru.

Un nou ministru

Sfatul miniștrilor din săptămâna trecută a hotărât înființarea unui nou ministru. Apoi cooperarea și toate organizațiile în legătură cu cooperarea trec la ministerul de Industrie care va fi schimbat în ministerul Economiei Naționale, în fruntea cărora stă dl *Mitiță Constantinescu*, guvernatorul Băncii Naționale.

Inființarea unui Consiliu de Coroană

Odată cu intrarea în funcțiune a noului guvern, a fost înființat un Consiliu de Coroană. Membrii acestui consiliu sunt numiți de către Rege, dintre foștii mari demnitari ai Statului, mareșalii, conducători de ai bisericilor și alți oameni cu vază din țară. El poartă titlul de consilierii regali, au rangul de miniștri și ocupă ori unde loc îndată după președintele consiliului de miniștri. Consiliul este prezidat de Rege care îl poate intruni de câte ori este lipsă, pentru ale cere părerea.

Membrii ai Consiliului de Coroană au fost numiți: *I. P. S. S. Dr. Miron Cristea*, *Mareșal Al. Averescu*, *Mareșal Constantin Prezan*, *General Artur Văitoianu*, *Dr. Al. Valda-Voevod*, *G. G. Mironescu*, *Prof. N. Iorga*, *Dr. C. Angelescu*, *Gh. Tătărescu*, *C. Argetoianu*, *General Ernest Ballif*.

Intocmirea noului buget

În săptămânile din urmă la Ministerul de Finanțe s'a lucrat din greu la alcătuirea bugetului pe anul 1938—39. Bugetul cuprinde venitele și cheltuielile statului pe întreg anul viitor, deaceia el trebuia făcut cu mare cămpanie și cu multă chibzuală. În zilele trecute aceste lucrări au fost terminate și bugetul a fost definitiv redactat.

Noul buget așa cum a fost făcut este de 30 miliarde 549 milioane 956.000. Cheltuielile sunt

tot pe atâta. Față de anul trecut noul buget este în urcare cu câteva miliarde.

Din această cauză au fost sporite și dările directe cu două la sută. Deasemenea la comerț, industrie și profesionale dările vechi au fost trecute și pe anul acesta cu o urcare de 20 la sută. Au fost sporite apoi dările pe salariile cele mari.

Din această sumă pentru apărarea națională se vor da 4 miliarde lei, cu 1. 250 milioane mai mult ca în anul trecut.

Noul numiri în posturi nu se mai fac. Cele vacante cu 1 Aprilie se vor ocupa numai în 1 August.

Când se vor pensiona funcționarii

Între altele guvernul a fixat și vârsta până la care pot servi funcționarii publici. Astfel după noua lege vor fi scoși la pensie toți funcționarii cari au 56 de ani și cei ce au servit 35 de ani. Locurile vor fi ocupate de cei tineri, cari de abia așteaptă și ei să apuce câte o slujbușcă mai grasă.

Desființarea partidelor politice

Între primele măsuri pe cari le-a luat noul guvern, a fost desființarea tuturor partidelor politice, cari după noua constituție nici nu mai puteau fi în forma în care erau înainte. Aceasta înseamnă că de-acum începe în țara noastră o guvernare cu totul nouă, deosebită de cele trecute.

Inființarea Curților Criminale

În locul Curților cu jurați, desființate prin noua orânduire constituțională, se vor înființa Curțile Criminale. Acestea vor funcționa pe lângă Curțile de Apel din țară și vor judeca toate procesele cari mai înainte erau judecate de Curțile cu juri.

Puterea armatei Italiene

În cuvântarea pe care a ținut-o în Senatul italian, ducele Musolini, a arătat care este puterea armatei italiene.

În vreme de primejdie, Italia poate pune pe picior de război nouă milioane de oameni și are cea mai puternică flotă de submarine din lume. Aviația ei deasemenea este între cele dintâi din lumea întregă.

Șefii superiori ai acestei uriașe armate au fost proclamați regele Italiei și Mussolini.

Trimiterea în judecată a dlui Schuschnigg

Dl Schuschnigg, fostul primministru al Austriei de odinioară, va fi judecat în curând de Curtea supremă din Lipsca, aceea care a judecat și pe vestitul comunist Dimitroff și van der Lubbe, cari au fost dat foc parlamentului german.

Învinierea ce i-se aduce dlui Schuschnigg este că a vrut să falsifice plebiscitul pe care-l fixase pe 13 Martie și că în calitate de mi-

Tăierea cânepii să se facă cu un cuțit special sau cu coasa. — Se fac znopi de 20—30 cm. grosime, se leagă în 2 locuri și se pun pe pământ — se întind — dacă timpul e frumos, pe timp ploios se pun piramide. — Se face scuturarea după ce s'au întors de câteva ori pe o parte și alta, iar după 10—12 zile se poate preda fabricii.

În toată vremea

să ne îngrijim de mântuirea sufletului, ceea ce mai bine prin citirea „CĂRȚILOR BUNULUI CREȘTIN” se poate face.

Citii așa dară în postul mare:

(Nrii 1, 2 și 3 s'au epulzat s'au vândut toți)

No. 4. Darul lui Dumnezeu, ne arată cum putem deveni fii și moșteni ai împărăției cerurilor. Cărticica cuprinde 64 pagini și se vinde cu 6 lei.

No. 5. Adevărata fericire, ne arată cum putem fi fericiți aici pe pământ, și mai ales în lumea cealaltă. 64 pagini, prețul 6 lei

No. 6. Taina Spovedaniei, ne dă toate îndrumările de lipsă, pentru ca să putem face o spovedanie bună și cum se cade, conținând și o oglindă sufletească, din care ne putem cunoaște păcatele. 116 pagini prețul 15 lei.

No. 7. Tălcuirea apostolilor din Duminicile de peste an, este o broșură fără de care nu putem înțelege apostolii pe cari îi cetește cantorul. Broșura are 400 pagini și se vinde cu 50 lei.

No. 8. Legea strămoșească, ne arată, care este legea cu adevărat strămoșească a neamului românesc. Această broșură nu poate lipde pe masa nici unui român. Are 116 pagini și se vinde cu 15 lei.

No. 9. Tălcuirea Evangheliilor din toate sărbătorile de peste an, nici nu mai trebuie recomandată. Trebuie să o aibă fiecare creștin care cercetează biserica. Cuprinde 212 pagini și se vinde cu 25 lei.

No. 10. Tălcuirea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an, în care tot creștinul află explicații apostolii, cari sunt mai greu de înțeles. 171 pagini, prețul 20 lei.

No. 11. Taina tainelor: sfânta cuminicătură, de care nu se poate lipsi nici un creștin, care se cuminică cel puțin odată la an, dupăcum nu se poate lipsi de No. 6, care este Taina Spovedaniei, celce vrea să se spovedească. 96 pagini, prețul Lei 8.

No. 12. Sfânta Liturghie, Iertfa Legii Noui, ne arată, cari sunt părțile sfintei liturghii, ce foloase ne aduce, pentru cine când și unde se poate sluji; biserica și părțile ei, sfintele vase și odăjdii, limba sf. liturghii și altele de folos pentru oricare creștin. 110 pagini cu 12 lei.

No. 13. Durerea, sora noastră nedespărțită, este cea mai nouă broșură pe care cu siguranță o va citi fiecare creștin, pentru că numai citind această cărticică se va putea mângâia în durerile și necazurile vieții. 152 pagini cu 12 lei.

No. 14. Tălcuirea Evangheliilor din toate duminicile de peste an, 57 de evanghelii sunt tălcuite aici, stih de stih, pe larg și după cei mai de seamă scriitori bisericesti. Iară la sfârșitul fiecărei evanghelii veți afla 3—4—5 învățături scurte cari se pot trage din evanghelia aceea. Lucrarea se extinde pe 356 pagini și costă abia 34 Lei.

No. 15. Cărticica Mirilor. Pe cele 67 pagini ale acestei cărticele e arătat, ce trebuie să știe logodnicii înainte de a se căsători. Fiecare preot, tată sau mamă ar trebui să-și cinstească credincioșii resp. feciorul sau fata de măritat cu această cărticică. Dar mai întâiu s'o cetească ei înșiși, ca să se convingă, ce mare binefacere este această cărticică pentru tinerime! Și e atât de leftină, abia 6 Lei, încât și cel mai sărac om o poate cumpăra.

No. 16. Cărticica soților de căsătorie, în care se arată tot ceea ce trebuie să știe soții de căsătorie despre divorț, căsătoriile mixte piedecile dărâmbitoare și împiedecătoare de căsătorie, apoi despre datorințele pe cari le au

unii față de alții și despre creșterea copiilor. 84 pagini prețul 8 lei.

No. 17. Cele 7 cuvinte de pe cruce ale lui Isus. Șapte predici de postul mare scrise pe înțelesul tuturor. — 72 pagini cu 6 Lei.

No. 18. Cum să ne creștem copiii. Sfaturi pentru o cât mai bună creștere a copiilor, scrise după cei mai de seamă pedagogi moderni, pe înțelesul tuturor, în spirit creștinesc. — 84 pagini cu 8 Lei.

Recepție bună — cu baterii bune.

— Am avut ocazia în multe rânduri să semnalăm și să atragem atenția Onor. cititorilor noștri asupra bateriilor uscate **Dura-optima** (acumulatori uscați) care prin calitățile lor excepționale au atras atenția radiofoniștilor. Avantajul cel mare îl constituie faptul că ele n'au nevoie de încărcare sau îngrijire specială, iar la o audție normală de 3—4 ore pe zi durata lor de funcționare ajunge până la un an. Astfel că echiparea aparatelor de radio cu m'nunatele baterii **DURA-OPTIMA** se impune chiar în interesul radiofoniștilor.

Tot atât de importantă este problema procurării unei baterii anodice de bună calitate și corespunzătoare mărimii aparatului de radio. Pentru aparatele mici echipate cu lămpi moderne al căror consum nu trece de 10—12 M. A. — curent de placă — se recomandă bateriile anodice normale. Dacă consumul este mai mare se impune alegerea bateriilor **Dura-Rex-Triple** — baterii de triplă capacitate. Numai astfel se poate asigura o durată de funcționare lungă ceea ce înseamnă economie. De altfel în ceea ce privește calitatea fabricatelor, renumita marcă **DURA** prezintă toate garanțiile. **UZINELE DURA, S. A.** din **Timișoara**, vă stă la dispoziție cu orice informații tehnice. 987 (1—1)

Judecătoria mixtă Mediaș secția ci.

Nr. 3012—1937 cf.

Extract din publicațiunea de licitație

În cererea de executare făcută de următorii **Joan Auner** și soția contra urmăritului **Andrei Winkler**.

Judecătoria

A ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Șaroșul circumscripția Tribunalului Târnava-mare și Judecătoria mixte Mediaș cuprinse în c. f. a comunei Șaroșul Nrul protocolului 6, 7, 5.

Nr. ord. 8 top. 4158 vie suprafața 57 st. în întregime cu prețul de strigare 38 lei, Nr. ord. 9 top. 1572 același suprafața 67 st. în întreg. cu prețul de strigare 75 lei, Nr. ord. 10 top. 1573 același suprafața 67 st. în întreg. cu prețul de strig. 75 lei, Nr. ord. 11 top. 2817 arător suprafața 200 st. în întreg. cu prețul de strig. 75 lei, Nr. ord. 12 top. 5474/4 luncă suprafața 380 st. în întreg. cu preț de strig. 75 lei, Nr. ord. 13 top. 1745 același suprafața 68 st. în întreg. cu preț de strig. 75 lei, Nr. ord. 14 top. 3944 vie suprafața 114 st. în întreg. cu preț de strig. 75 lei, Nr. ord. 15 top. 3380 vie suprafața 99 st. în întreg. cu preț de strig. 75 lei, Nr. ord. 16 top. 3381 vie suprafața 98 st. în întreg. cu preț de strig. 75 lei, Nr. ord. 17 top. 4179 vie suprafața 410 st. în întreg. cu preț de strig. 75 lei, Nr. ord. 18 top. 423 casă de piatră curte 117 st. în întreg. cu preț de strig. 3000 lei, Nr. ord. 18 top. 424 grădină suprafața 86 st. în întreg. cu preț de strig. Nr. ord. 19 top. 1039 vie suprafața 137 st. în întreg. cu preț de strig. 75 lei, Nr. ord. 20 top. 4784 arător suprafața 230 st. în întreg. cu preț de str. 75, Nr. ord. 21 top. 4785/1 arător suprafața 585 st. în întreg.

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

cu preț de strig. 75, Nr. ord. 22 top. 5475 luncă suprafața 355 st. în întreg. cu prețul de strig. 75 lei referitor la imobilele de sub Nr. ord. A + 18, 20—21 cu Nr. top. 424, 424, 4784 și 4785/1 pe lângă menținerea dreptului de uzufruct viager și dreptului de locuință viageră intabulate în favoarea lui **Andrei Winkler** pentru încasarea creanței de 3.246 Lei 50 bani capital și accesoriil.

Licitațiunea se va ține în ziua de 27 Aprilie anul 1938 ora 15 p. m. la casa comunală a comunei Șaroșul.

Imobilele ce vor fi licitate nu pot fi vândute pe un preț mai mic decât prețul de strigare.

Cel cari doresc să liciteze sunt datorii depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numere și să semneze condițiunile de licitație (§ 14, 150, 170, legea LX. din 1881; art. 21 XLI. din 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai mic decât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția fixată conform procentului prețului de strigare la aceeași parte procesuală a prețului ce a oferit (§ 25 XLI. 1908).

Data în Mediaș la 16 Decembrie 1937.

Aj. Dir. **Elekes** Judecător **Dr. I. Stan**
995 (1—1)

Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică

No. 57—1938

Publicație de licitație

Subsemnatul șefportărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 2259—1937 a judecătoriai Blaj în favorul reclamantului **Soporan Gheorghe** și soții repr. prin avocatul **Dr. Emil Pascu** pentru încasarea creanței de 32.990 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 15 Aprilie 1938 orele 15 p. m. la fața locului în Blăjei, la domiciliul urmăritului Nr. — unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 15 parcele m. albi a câte 3 săptămâni, 1 coșer de lețuri coperit cu țigla, 15 oi diferite culori, 1 șură grajd postament cu piatră acoperită cu țigla, 2 bol roșii cu pete albe a câte 6 ani, 1 vac roșie cu pete albe de 5 ani, 2 junci zimțate a câte 2 ani, 1 căruță cu osii de fier pt. călă, 4 care de fân, 250 clăi de grâu în valoare de 70.500 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Blaj la 11 Martie 1938.

Șefportărel **INDESCIFRAB**
997 (1—1)

De vânzare

în piața Hațegului o casă cu locuință prăvălie, înființată de 35 ani, în care se face orice fel de vânzare în mic și mare cu o clientelă bogată. Prețul lei 800.000
996 (1—1)

Școala de ucenici — BLAJ

Aviz

Absolvenții mai jos notați ai acestei școli sunt rugați să se prezinte în timp de 8 zile la Direcțiune, între orele 5—7, pentru diploma **Barboș Iovu, Barna Vasile, Corlea Ioan, Nemeș Ioan, Pădurean Nicolae, Spielman Vasile**.

În caz contrar vor pierde posibilitatea întocmirii și eliberarea diplomei de absolvenți
998 (1—1)

DIRECȚIUNEA